

որոնց եղծումները և շեղումները արդէն արձագանգ գտած էին ժողովուրդին մէջ:

Գրիգոր Դարանաղցի՝ որ ինքզինքն միամիտ կը ձեացնէ և իբր թէ անգիտակ կեսարացիին «անողորմ բարբ»ին, «ընկեր եղբայրասեցութիւնն»ին և «գոռոզաբար մեծամեծութիւնն»ին համար ըսուածներուն, կը յայտնէ թէ ինքն կը կարծէր թէ օրինազանցը անաչառ պիտի խրատէր և շեղողները ուղղութեան պիտի բերէր:

Այս պատճառով, կը խորհի իր աշակերտին՝ Սիմէոն արեղայի հետ «անխառնախմբ» իբր հօր և մեծ եղբօր անոր տեսութեան երթալ, նուէր տանելով «սրբաւոր շուսաշաղախից», «սկի գերեզմանի տուն օրինակ ի քարէ շինած», «սկի փայտ խաչի քաղմանսնեայ տօրինակսն տօնաց շուսազարդից», «շուսոյ մով», «զունար քաղպեհի», «սկի գրուի շաբար», «շատ սիւնուն»: Իրեն կ'ընկերանային մէկ քանի քահանաներ և եկեղեցական Պետրոս Չէլէպին:

Գրիգոր վրդ. Կեսարացի մէկ ժամ սպասցնելէ յետոյ կ'ընդունի զինքը և Նազազ Ղազար քահանան՝ իր մարդը՝ ծեծած ըլլալուն համար բացատրութիւն կը պահանջէ և կը թողու բաղնիք կ'երթայ, առնել տալով Դարանաղցիին «ձեռաց գառազանը», ըսելով որ «առե՛ք, պահեցե՛ք, ես շատ